

— Слушайте, пое Леонардъ като го дръпна на едно отстранено мѣсто, при влѣзваніето ви въ къщѣтъ ми вый ся ядосахте като видѣхте дъщеріѣ ми окръженѣ отъ обсадници, и азъ съпикасахъ чи вый сте много горделивъ; но това, сынко, не е благоразумно. Дъщеря ми е навыкнала да ѣ правятъ мѣжетъ *корте*, особенно отъ двѣ години насамъ, отъ когато е свършила вече жаленіето си, а не ся пада ней да вы предвари тя въ взаимнытъ ви любезности.

— Има двѣ години отъ като дъщеря ви иска да ся жени, и еще не е зела нѣкое рѣшеніе? каза Германъ.

— Тя не ще да побърза, и има право. Колкото и да е събудена и колкото легкомысленна и да ви ся види до нѣкадѣ, тя е жена съ голѣмъ разумъ и знае твърдѣ добръ що прави.

— Менѣ не ми ся види така, каза Германъ пристодушнo; защото тя влече подиря си трима любовници, и, ако знаеше що иска, тя бы намѣрила до сега излишни поне двамата и бы ги помолила да идатъ всякій у своя си.

— Чи зацо пакъ? вый не разбирате нищо отъ тѣя работы, Германе. Тя не ще нито старыйтъ, нито единоокътъ, нито младійтъ, азъ съмъ увѣренъ за това; но ако бы ги испждила, свѣтътъ бы помыслилъ чи тя иска да си остане вдовица, а така други не бы ся вече представили.